

Para Vicente Ansola

o mar
sopraba azul
e abaneaba as follas dos carballos
mentres eu paseaba silencioso
ao compás do teu recordo

había
quen berraba agonizante
incrédulo
a tanto naufraxio
e tanto amor
tamén era eu
mais non quixen facerme caso

percorrín de novo o camiño á casa
fecheime no cuarto
e oferteime ao teu delirio

pronto
fomos auga